

Ирина е на 34 години, а от 17 години е с диагноза невроза. Според лекарите вследствие на стрес през пубертета мозъкът ѝ не произвежда достатъчно серотонин и трябва да се набавя по изкуствен начин чрез лекарства. Опитвала се е многократно да ги спре, но се появява силно чувство на безпокойство. Освен тази причина и интересът ѝ към духовното я доведе при мен за регресия. Когато я попитах защо точно към мен се е насочила, тя каза, че първо е била привлечена от публикации на мои регресии, а след това, като е видяла и снимката ми, си е казала: „Това е моят човек и при него ще си направя регресия!“ Интересно е да се отбележи и това, че от самото начало аз имах усещане за друго име и мислено я назовавах Дани. Когато ѝ споделих това, тя каза, че всъщност, когато се е родила, баща ѝ е искал да я кръстят... Даниела. Дани е една много фина и красива душа, която носи много доброта в себе си и не иска да наранява никого. Но животът поставя сложни ребуси. Ето и описание на нейната регресия, като пропускам първоначалната част:

Влизането на душата в ембриона: нещо като гмуркане със силна скорост... като водовъртеж – различни светлини, в които съм се завъртяла и се устремявам нанякъде. Все едно си жаден и искаш да изпиеш нещо. Появява се чувство на еуфория... Като че ли с радост, с желание се въплъщавам!

Пътят на душата от духовната сфера до майчината утроба: той е като пързалка от цветовете – спуснатата надолу дъга.

Мястото, където съм била преди да се въплътя: зеленина, полета, много цветя и свежа трева, пеперуди, лек, приятен ветрец, много слънце (приятно), голямо вековно дърво... И хора даже – с бели дрехи, усмихнати, свежи... Много е красиво... като в приказките!

Духовният Учител: Те са двама – възрастен мъж с брада и много млада руса жена, вързана на две опашки, със синя дълга рокля. Много усмихната е... като дете, а той е блажено строг. Прилича на много възрастен отец. Жената се казва Авелия, а мъжът – Давид. Той е старшият ми Учител.

Духовна библиотека: огромна златна старинна врата, която се отваря сама...

Безброй много книги и много ангели, които отварят – затварят книгите. Повечето от тях са в тъмно златисто.

Книгата на моя живот: огромна, дебела, много дебела, голяма и тежка. Корицата е с изображение като печат, с надпис в средата – името на душата ми – АВА, което означава ЛЮБОВ. Книгата съдържа 825 страници и е като книжка с приказки и илюстрации. Буквите са печатни, черни, български.

Давид отгръща Книгата на Живота ми: виждам кризите като дете, липсата на майчина обич. Не случайно Давид ми ги припомня – показва ми как да обичам децата си и че не трябва да правя това, което е правено с мен. Виждам се свита на кълбо, трепереща от страх (майка ми не ме разбира), търсеща много любов и не получаваща нищо насреща... искаща да ме прегърне някой, но няма кой... И оттам започват проблемите със здравето ми. Даже и в момента ми се вие свят.

При духовните Лечители: в нещо като лаборатория съм. Има хора с бели дрехи, с широки ръкави... Лягам на бяла, светла, почти прозрачна маса. Вие ми се свят. Много хора са надвесени над мен, усмихват ми се и ми казват, че ме обичат. Родена съм да помагам на хората: на деца, на светли души... Отдавна са ме чакали да дойда... Лекуват ме с мисъл... Всичко ще бъде наред! Имам нужда от много прегръдки. Даже някои от тях ме прегръщат. Давид казва, че всичко ще отшуми, но постепенно... когато придобия още знания. Според тях проблемът ми не е сериозен... Само аз си мисля, че е... Кристалните деца са много важно нещо... Ще трябва да ги намеря!

Сега Авелия разгръща Книгата: виждам сцена от детството си – как баща ми ме води в една детска градина да се пързаям на пързалката. Аз съм много щастлива и доволна, че той ми е баща. Обичам го! Авелия ми казва, че той има нужда от мен, за да бъде пак такъв... Сега стоим на разстояние един от друг, а не трябва! Но той е в нещо като... отчаян е – не вижда смисъл, не вижда радост. Но това е само на повърхността, а отвътре е друго. Не вижда това, което аз виждам, а може да го види. Има благородна осанка и е много добър. Авелия ме кара да го сравнявам – да сравнявам човека, който е бил преди, с човека, който е сега... Различни са. Авелия ми казва да не го съдя... и да го обичам. Да му вдъхвам увереност, че може да се промени всичко. Моите думи са важни за него. Така ще умре в покой. Изборът е негов.

Учителите ме насочват към минал живот, който според тях е важен за мен: в много висок замък съм. Вървя по един коридор. Жена на около 30 години съм – красива и много чета. Уча деца, щастлива съм. Казвам се Ана, годината е 1825, в Швейцария. Нямам семейство, но съм с много деца на двора. Имението е мое. Децата са щастливи и са на възраст между 7 и 10 години. Много ме обичат. Прегръщат ме, радват ми се и аз се чувствам добре. Не ми липсва нищо и съм доволна от постигнатото. Казвам им, че всички стаи ще са пълни с деца. Даже и домашни любимци има там – котки, кучета... Всички тези деца ще имат светло бъдеще – искат много да учат. Приятелката, с която дойдох на регресията, е измежду тези деца. Уплашена е, стресирана е... И нейната дъщеря от настоящия живот е там. Тя ще бъде много голям в духовно отношение човек. Виждам я как израства – става висока и бяла. Виждам и другата си приятелка от настоящия живот... само че не като дете – нещо прави в тоя замък. Помага ми. Всеотдайно, отдадена ми е. Чувствам се нужна на всички. Като че ли аз ги крепя и това ме прави щастлива. Мъжът ми в сегашния живот също е бил там, покрай мен, и много ме е обичал... като сянка ми е... кочияш. Имам го за много голям приятел, но не като мъж съм го обичала, а като много голям приятел. Виждам само любов отвсякъде и от всеки... В последния ден от живота си съм много стара... на легло, с много хора покрай мен. Спокойна съм – знам къде отивам. Щастлива съм. Доволна съм, че са до мен. Те знаят, че нищо не свършва. Аз съм им го казвала. Нищо не усещам – нито страх, нито болка. Когато настъпва смъртта, се измъквам през главата си. Тялото ми нищо не усеща. Стоя отстрани, не съм стъпила. Аз съм като енергийна топка. Знаейки, че тялото е мъртво, със спокойствие и смях приемам всичко. След това се издигам и отивам на друга планета. Това е Сириус. Много време циркулирам между тези две планети (Сириус и Земята). На Сириус са цветята, поляната, голямото щастие, спокойствие, мир. Там хората са други. Има чувства, които не са познати за човека на земята. Има и много макове... приличат на макове... и много жълти цветя. Там няма его. Цивилизацията е много израснала духовно. Но няма сгради... Само природа... Видях познат човек – мъжа, в когото се влюбих на 15 години. Как ме прегръща! Толкова много се обичаме! Казва, че ме е чакал... че съм се справила прекрасно и ми предстои друг дълъг път, в който аз ще го надскоча. Боже, колко влюбен поглед има! Разказва ми за следващия (т. е. настоящия) живот, че ще страдаме... Сега чувствам, че сякаш двете души могат да се прелеят. Подобни са на снопове или като усукани въжета... Това е като секс на друго ниво. След това ми казва да се върна в Библиотеката. Давид ме посреща и ми казва, че не е бил с мен, защото аз мога да ги минавам сама тези пространства и само тук на земята имам нужда от него.

Борислав: Откъде се познаваме с теб и защо се срещаме и в този живот?

Дани: В онзи минал живот със замъка ти си бил мой дядо – отгледал си ме, възпитал си ме, насърчавал си ме и си ме научил на всичко в земния ми живот.

Даже и отпреди това... А сега се срещаме, за да работим заедно... нещо свързано с децата – да ме научиш как да ги откривам... и да ми дадеш здравето, спокойствието, от което се нуждая. И ти не си от Земята. Тук се раждаме с мисии само.

Борислав: Сега се придвижи напред във времето и виж себе си в сцена от своя живот след три години! Каж ми къде си, с кого си, как изглеждаш и се чувстваш...

Дани: В моя дом, който е много добре направен. Без финансови проблеми съм – мъжът ми се грижи добре. С теб съм и с други хора – обсъждаме, тълкуваме нещо... но се чувстваме всички добре.

Борислав: Сега нека твоите духовни Водачи да те заведат при Вечния Извор на Живота (Бог) и ми кажи какво виждаш и усещаш в близост до Него!

Дани: Виждам водопад – огромен, много висок! Силно слънце над водопада – струя от енергия, жълта светлина. Водата (или това, което прилича на вода, но не е вода) няма тежест. Заставаш под нея и усещаш Любов... само Любов! Интересно – виждам и децата си с мен.

Борислав: Ако искаш да питаш нещо духовните си Водачи или ако те искат да ти кажат нещо... сега е моментът, защото ще вървим към финала на тази регресия.

Дани: Какво да правя с тази любов – обичам и съпруга си и другия мъж (първата си любов)? Давид и Авелия ми се смеят... Казват ми, че не е лошо... да не го мисля... не е грях. Да слушам сърцето си... да ги обичам и двамата. Там (посочва ми сърцето) могат да се обичат много хора едновременно...

